

dering af Konventionen, men hvis man fra begge Sider kunde blive enig om, at det vel er nødvendigt at vedtage disse Konventionsbestemmelser, ogsaa for Øresund, men at det hele egentlig gælder Kattegat, at det er der, Interessen ligger, og at man for Øresunds Vedkommende meget vel kan indføre Lempelser i Kontrollen, kunde en saadan beroligende Erklæring blive givet — men jeg indser vel, at den højtærede Minister ikke nu kan give en saadan — saa vilde Forholdet blive et andet, ligesom ved Fiskeriloven af 1888, da man, samtidig med at man vedtog Loven, fra Administrationens Side besluttede at være saa lempelig over for dens Bestemmelser, at de egentlig bleve ophævede for alle Landjurisdiktioner her ved Kjøbenhavn. Det er en meget vanskelig Bane at komme ind paa for Øvrigheden — det erkender jeg —, men Nødvendigheden forelæa den Gang, og kunde noget lignende nu ske for de svenske og danske Fiskeres Vedkommende efter Konventionen, saa vilde Mytten være afhjulpen, og saa kunde den gøre sin Nytte. Med disse Par Bemærkninger skal jeg slutte. Jeg haaber, at Vædringsforslaget om Aalegaardsretten til syvende og sidst maa kunne samle de forskellige Meninger om sig, og jeg maa tilstaa — jeg nævnte det ikke udtrykkelig, men det fremgik af mine Ord. — at jeg ikke for mit Vedkommende kan se, at man ved Vædringsforslaget til Bestemmelserne i § 6 om at fastsætte en bestemt Grænse af 100 Favne fra Land og 3 Favnes Dybde skulde have begaaet noget, der i Virkeligheden kan siges at krænte Gjendomsretten og Grundlovens Bestemmelser mere, end Fiskeriloven af 1888 har gjort.

N. J. Larsen: En Forkølelse, som jeg for Djeblikket lider af, gør det vanskeligt for mig at tale saa højt, som jeg gerne vilde, og jeg havde heller ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men der er fremkommet Paastande af principiel Betydning, som synes mig saa urigtige, at jeg har fundet mig foranlediget til, til Trods for min Forkølelse, at begære Ordet. Det er under disse Dages Forhandlinger om en ny Fiskerilov gaaet saaledes, som det i sin Tid gik med Forhandlingerne om Forslaget til den nugældende Fiskerilov, at man er kommen ind paa højtidelige Betragtninger om den private Gjendomsrets Hellighed og Ukræntelighed. Det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) htrede i Gaar, i Aalebning af Vædringsforslagene om Aalegaardsretten, at det det dog gik for vidt, om man vilde gribe ind i en privat

Ret, der var hjemlet ved en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov. Hvis det var rigtigt, maatte det føre til, at Lovgivningsmagten kom til at staa fuldstændig bunden over for det hele Reformarbejde, idet alle de Rettigheder, der vare skabte for Samfundets Medlemmer ved de gældende Love, maatte betragtes som uangribelige og kun kunde forandres, naar der blev ydet fuldstændig Erstatning. Det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds nyder almindelig Anerkendelse som en Mand, hvis Dømmekraft paa det praktiske Livs Omraade er klar og skarp. At han ikke paa et Omraade som det her omhandlede kan se saa sikkert som ellers, kan man forstaa, og det forbavser mig derfor ikke saa særlig, at han kunde fremkomme med den ansførte Udtalelse. Men det forbavsede mig meget mere, at vi i Dag have hørt fra den højtærede Landbrugs- eller vel rettere for denne Sags Vedkommende den højtærede Landbrugsminister, at han ganske kunde henholde sig til, hvad der var ytret af det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds. Ministeren sluttede sig til bemeldte ærede Medlem deri, at Retsgrundlaget for den her omhandlede Sag var givet ved Loven af 5te April 1888; der var efter Ministerens Formening ved denne Lov givet Rystejerne en bestemt Ret, der nærmeste sig Gjendomsretten, og vi kunne ikke indskrænke denne Ret ved nogen ny Lov uden i alt Fald at hde Erstatning. Saaledes lød den højtærede Ministers Ord. Jeg vil ikke nægte, at det i allerhøjeste Grad har forundret mig at høre en saadan Udtalelse af den højtærede Minister. Han benægter i Virkeligheden hermed Lovgivningsmagtens Ret til at ordne disse Forhold efter sit bedste Skøn over, hvad der er mest samfundsnyttigt. Da under Fiskerilovsforhandlingerne i 1888 den daværende Indenrigsminister fremkom med lignende Betragtninger om den private Gjendomsret som formentlig Hindring for et foreliggende Vædringsforlags Vedtagelse, blev Resultatet dog ikke værre, end at Ministeren hurtigt kom til Erkenndelse af, at det ikke var paa sin rette Plads her at paaberaabe sig Gjendomsretten eller andre uangribelige Rettigheder, og derefter imødefom Tinget ved at tage imod det paagældende Vædringsforslag. Jeg vil haabe, at det maa gaa den nuværende Minister ligesom den tidligere, saa at han kommer bort fra disse almindelige Betragtninger om det utilstedelige i, at Lovgivningsmagten formulerer en ny Fiskerilov saaledes, som den finder det formaalstjenligt. Jeg kan ikke indse, hvorpaa den højtærede Minister bygger sin Udtalelse om, at man ikke har Lov til,